

בספטמבר 1950, מסביר צייר אמריקאי נודע צייר את מה שהוא חשב לציורים ישראליים. ג'ורג' אומר שאין זה אלא "חוסר טעם שמן הקיר המרכזי קורצת אל הקהל דמות אשר בקלות יכולה לה" חשב ל"סנטה מריה". "כך", אומר ארוין, "אך יש לנו לפחות די טעם טוב כדי להביא לכאן זמר ישראלי ויפהפיות מן הארץ. ג'ורג' לא שוכנע. לדעתו צריך היה קודם כל להביא את יצחק פרנקל מצפת וליצור רקע ואוירה מתאימים לשיר וליופי הישראלי. רק אז היה "חביבי" מספק את התשוקה האמריקאית ל"משהו שונה".

בינתיים החלה התזמורת לנגן. סגנו בין ערביים". כתיסר מלחים מן הצי הישראלי הצטופפו ליד הבר ושמשו נושא לשיחה גאה. "הם חסונים ונחמדים", אמר רה אשה אחת לבעלה, נגשה אל אחד הקצינים לבקש אוטוגרף.

עשרים כבשים תמימות נשחטות מדי שבוע כדי לספק את תאומם של אורחי "חביבי" לקבב ושליק. ארצישראלים לשעבר מעידיים שהקבב המוכן ע"י הטבח הטורקי פרג, אינו גופל מזה שהיו רגני לים לו במסעדות יפו. מלבד קבב ושליק מכיל התפריט גם גפילטה פיש, בלינצס ואף יינות ראשון לציון, הנמכרים בחנויות היין בניו יורק בפופולריות שאינה נופלת מזו של היין הצרפתי הנודע. גם במדורי החברה של עתוני ניו יורק שחיים בפלפל וחומוס של "חביבי" באותו תא" בון מעודן כאילו דברו בקויר ובסרטני הריבירה.

כשהכריו הקונפרסיה על הופעתה של מרים ירון, "מיס ישראל", שעלתה על במת התזמורת, זוהרת ויפה כתימיד ("כאן אוכלים רק בשר ושותים מיץ עגבניות", אומרת מרים) פלחו "שריקות זאבים" את חלל האולם. מרים שרה "יום יבוא" ושיר רועים, ואם לא עמד קולה בתחרות עם יופיה, הרי לא היתה חשיבות רבה לדבר כי מיד לאחריה קיבל הקהל מגת זמר ישראלי מהטובה שבנציגותיו — שושנה דמארי. כשעמדה שושנה בשמלה תימנית רקומה ושרה את "מרבד הקס" מיס" ו"אני מצפת", התעוררה ספקנותם של חלק מאורחי "חביבי" באשר לכתר היופי. יצרון תכנית טלביזיה ששאג אחד כל אחד שמריה "בראבו", "נהדר", אמר שהוא מסכים לדעתו של "הניריווק" פוסט" שפרסם את תמונתה של שושנה לאורך השער וכתב תחתיה: "כוכב ויפה פיה אקסוטית מישראל". הופעות רדיו וטלביזיה רצופות והפרסומת בעתונות הפכו את שושנה דמארי לזמרת פופולרית שהכל דורשים בה. ב"לינדיס", ה" "כסית" של ניו יורק, שולחים אנשי עולם השעשועים, איש את רעהו ל"חביבי" לשמוע את שושנה דמארי, "א רל סטר" (כוכב אמיתי).

כשנסתיימה התכנית ב"אני מצפת" והקהל דרש את "בת שבע" בתוקפנות, כאילו היתה בת שבע אחת מן הרומנטיות של בינג קרוסבי, נעתרה שושנה. מוקפת פרחי הצי הישראלי, הרגישה עצמה כמו על במת "לי לה לוי" בתל-אביב. כשהחלה התזמורת לנגן רומבות, סמכות וממכות "ארצישראליות", אמר אחד המלחים, גם זה נקרא לרקוד, מה הם מבינים במו" סיקה נבואו נראה להם, חברה". התוצאה: גברים בחליפות כהות ונשים במחשוף ושמלות מזנבות רקדו הורה "למדבר" בלב ברודוויי.

התשובה : פת לתשובה (לשולחן)

"אני מצפת" ואני מירושלים. על כסא נוסף או לאורך הקירות : אין דבר. העיקר : שירת שושנה דמארי והופעת מרים ירון.

המזכרת חיככו מלחים שידעו מה לעשות : שתו לחייהן (וחדרו לאניות)

יים ("הבסח השתתפותך בקונצרטים!") וצוירי קיר לערב אחד גם ממאכלי "חביבי" הבלתי "צנועים" : נני 1948, איננו ישראלי טיפוס : בכיז חסר הפילה.

